

За вампири, юди, въркулаци,
Дето правятъ ношемъ тайни знаци.
А децата слушатъ уморени —
Сънцитъ имъ страшни, разкривени...

Само вѣнка тихо месецъ грѣе
И до прага клонитъ люлѣе,
Само тихо шумолятъ липитъ
И разправятъ приказки звездитъ...

Дора Габе-Пенева.



СТАРИЯТЪ КЕСТЕНЪ.

Коледенъ разказъ.

I.

На Бѣдна вечеръ работникътъ Мартинъ се върна по-рано. Малкото му момиченце Здравка го посрещна на пѣтнитѣ врата и му рече:

— Татко, защо не донесе дърва да ни стоплишъ? Колко е студено-о! Кака каза, че тая вечеръ ще донесешъ единъ голѣмъ коледенъ пѣнь.

— Пакъ ще донеса, моето момиченце. Ти влѣзъ вжтре. Студено е тука. Азъ ще дойда следъ малко и ще накладемъ голѣмъ огънь. Влезъ де!

Здравка бутна вратата, но не влѣзе изведнажъ въ кѣщи. Искаше ѝ се много да види, отде ще вземе нейниятъ татко коледния пѣнь. Но башата отново я подкани и тя влѣзе вжтре.

Мартинъ взе отъ избата голѣмата брадва и се отправи въ градината до кѣщата. Тамъ растѣше единъ старъ кестенъ. Всѣка есенъ тоя кестенъ помагаше за прехраната на бедното семейство. Той раждаше изобилно плодове, които продаваха, и съ паритъ башата купуваше дрешки и обуца на децата. Но тая година старото дърво не даде нито единъ плодъ. Бедниятъ работникъ се